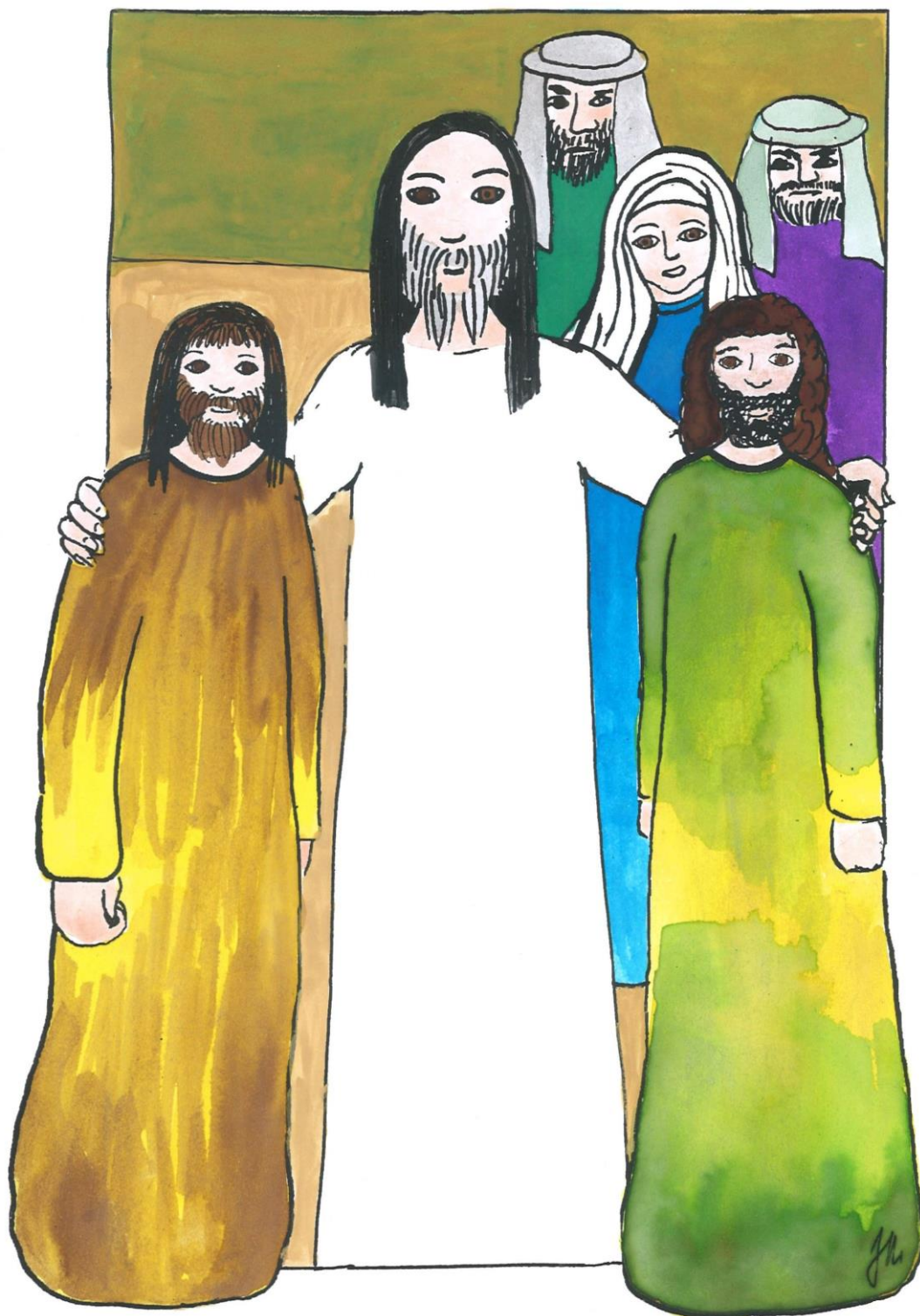
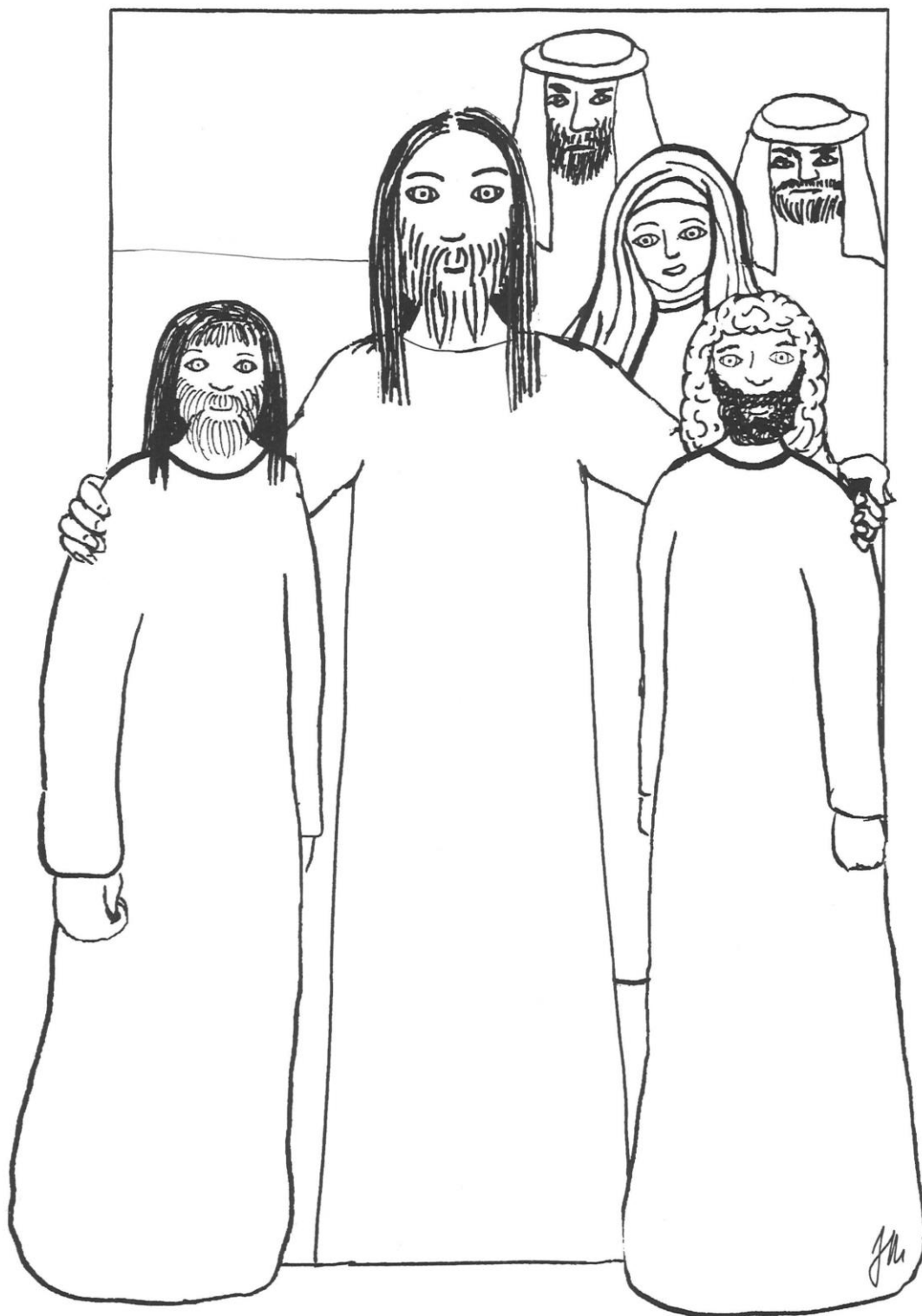

**Každý, kdo plní vůli Boží,
to je můj bratr i sestra i matka.**

**Každý, kdo plní vůli Boží,
to je můj bratr i sestra i matka.**

10. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ CYKLU B

Evangelium (Mk 3,20-35)

Ježíš vešel do jednoho domu a znovu se shromáždil zástup (lidu), takže se nemohli ani najít. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozum. Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili (o Ježíšovi): „Je posedlý Belzebubem. Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.“ Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vyloupit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem.“ To řekl proto, že tvrdili: „Je posedlý nečistým duchem.“ Přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem sedělo plno lidí. Řekli mu: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?“ A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Ježíš vešel do jednoho domu a znovu se shromáždil zástup lidu. (...) Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili. Východiskem textu je opět situace „obleženého Ježíše“. Je nepřehlédnutelné, že lidé od něj reálně očekávají uzdravení, záchranu či zázrak... až si Ježíš a jeho učedníci nemohou ani odpočinout. V této situaci přichází na scénu Ježíšova rodina – Marek zde použije ke stupňování dramatickosti vsunutí druhého příběhu do prvního, protože první příběh k pointě potřebuje čas. V obou příbězích však vidíme společné téma: Ježíšovy zázraky nejsou tím, čím se zdají – Ježíš musí být buď pomatený, nebo posedlý zlými duchy.

Učitelé Zákona (...) tvrdili o Ježíšovi: Je posedlý Belzebubem. Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů. Druhý názor zastávají v tomto případě jeruzalémští učitelé Zákona, kteří zřejmě schválně přišli do Galileje, aby mohli vydat teologické stanovisko o novém hnutí a jeho vůdci – a jejich soud je negativní. Nezpochybňovali evidentní uzdravení, ale jejich zdroj: zázraky mohly mít zcela různé příčiny. Podle tehdejšího konceptu nezmocňoval k zázračným činům pouze Bůh, ale byly tu i jiné síly, které je mohly způsobit –

démoni. Klíčová otázka tedy nezněla, zda jsou Ježíšovy mocné činy zázrakem, ale co nebo kdo je působí.

Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích. Ježíš reaguje na interpretaci svých divů podobenstvími o rozdvojeném království a domě siláka, který chce nepřítel vykrást. Nenařkne své protivníky z nevíry, ale upozorní je na fakt, na němž se shodují – je-li něco vnitřně rozděleno, nemůže to obstát, a aplikuje toto pravidlo na satana. Jestliže by zákoníci trvali na svém, pak by byla satanova vláda u konce a nastávalo by mesiášské království. Jestliže se však v jeho působení konec satanovy vlády evidentně nezjevuje, pak je Ježíš tím silnějším, který dokáže všechny osvobodit ze svázanosti, jak ukazuje na druhém podobenství o silákově domě. Předpojatost učitelů Zákona je však silnější.

Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem. Evangelista zde varuje před znehodnocujícím nedocenením Ježíšových zázraků, které by mohlo mít osudové následky. Bere vážně fakt, že každý jednotlivý čin ovlivňuje i svého původce. Protože v Ježíšových činech působí Duch Boží, uzavírá se každý, kdo tyto divy nedoceňuje, nakonec Bohu. Nenechává se Bohem uchvátit, ale setrvává v odstupu od Boha. Protože se člověk zdráhá přistoupit na Boží vstřícnost k záchraně, není možné odpustit tomu, kdo se rouhá Ježíšovým zázrakům.

Kdo je má matka a moji příbuzní? A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: (...) Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka. Ježíšova rodina si „dává Ježíše zavolat“, vyjadřuje tím tedy přesvědčení o jistém nároku na jeho osobu. Cestu k Ježíšovi však nenajde nikdo, kdo zůstává venku – pouze ten, kdo činí vůli Ježíšova Otce, stává se Ježíšovým příbuzným. Nacházíme zde jasný odkaz na počáteční výzvu k následování v Markově textu: „Obraťte se a věřte evangeliu!“ (Mk 1,15)

SHRNUTÍ

V mnoha konotacích zde text opakuje základní téma: kdo nebo co stojí za Ježíšovými činy? Pomatenost? Posedlost? A co to znamená, je to narušení rutiny zbožných Židů, nebo skutečně přichází něco nového? V množství položených otázek bychom se snadno mohli ztratit, Ježíš sám nás však ujišťuje svými dvěma podobenstvími, že jeho moc vychází z Boha – jeho skutky rozhodně nejsou ze satana, sám v sobě by byl rozpolcen, a vyzývá k důvěře: vždyť ten, kdo uvěří jeho skutkům, stane se skutečnou Ježíšovou rodinou, pokud bude následovat stejně jako Syn člověka Otcovu vůli.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

V tomto čtení se mluví o Ježíšově mamince Marii a o tom, jak je důležité žít podle toho, jak si to Bůh přeje. Když se podíváme na Marii, objevíme to. Ona říkala celým svým životem Bohu „ANO“. Můžeme to zkusit také: řekněme pokaždé, když máme udělat něco dobrého, i když třeba se nám nechce, Bohu své „ano“. Tak budeme Ježíši blízko jako Panna Maria – jak nám to On sám řekl.

Starší:

Pro každého člověka je důležité patřit do nějaké lidské rodiny, protože tam se učíme ty nejdůležitější věci v životě, které nás nikdo jiný naučit nemůže... Ježíš říká, že pokud chceme, můžeme patřit ještě do JEHO rodiny! Má to ale jednu podmínku: plnit vůli Boží. To není něco, co už známe, ale spíš to, co postupně objevujeme. Znamená to být TEĎ A TADY otevřený a vnímavý pro Boží vedení. Jdeš do toho?

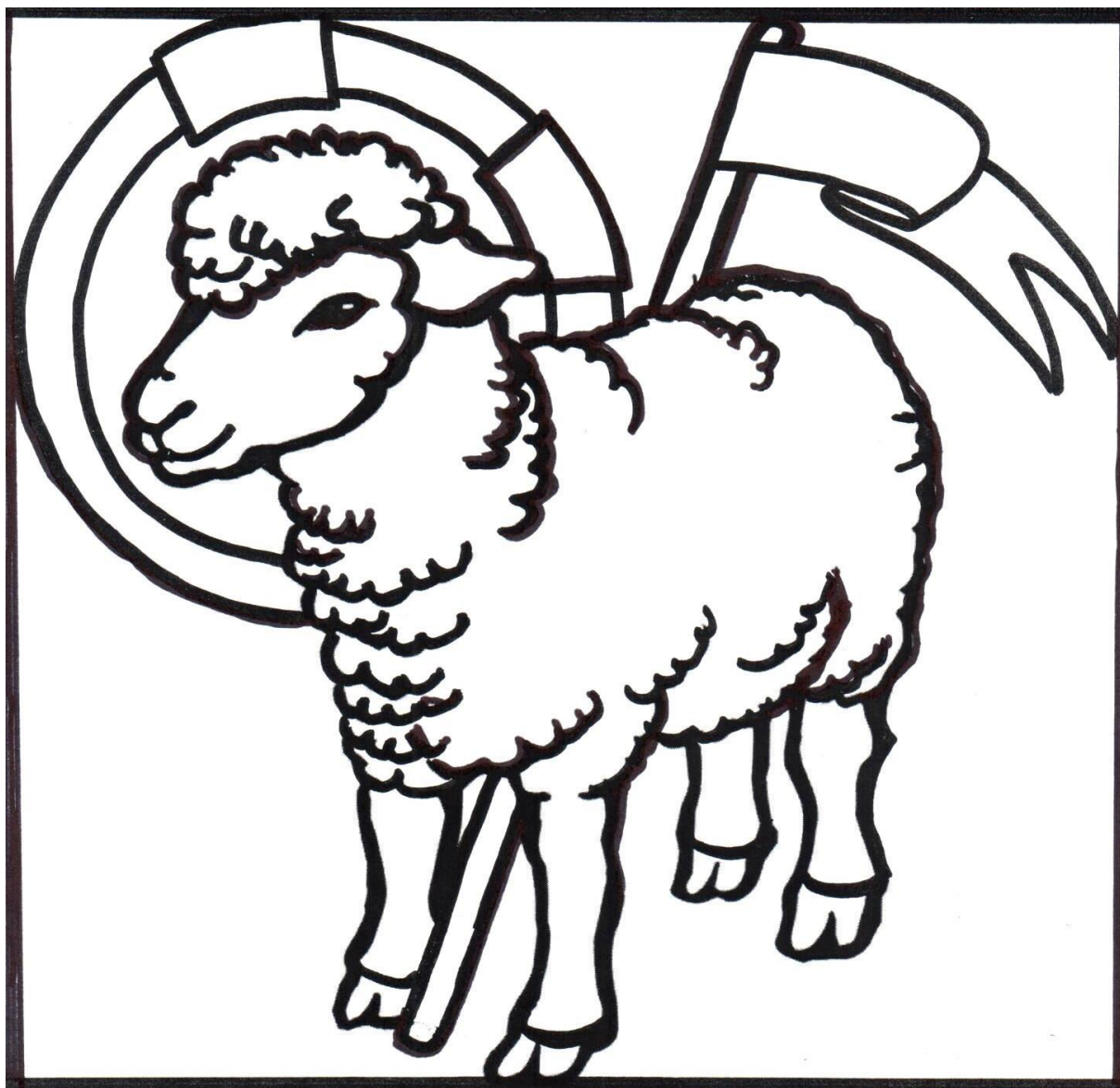
Zkusme si

Mladší:

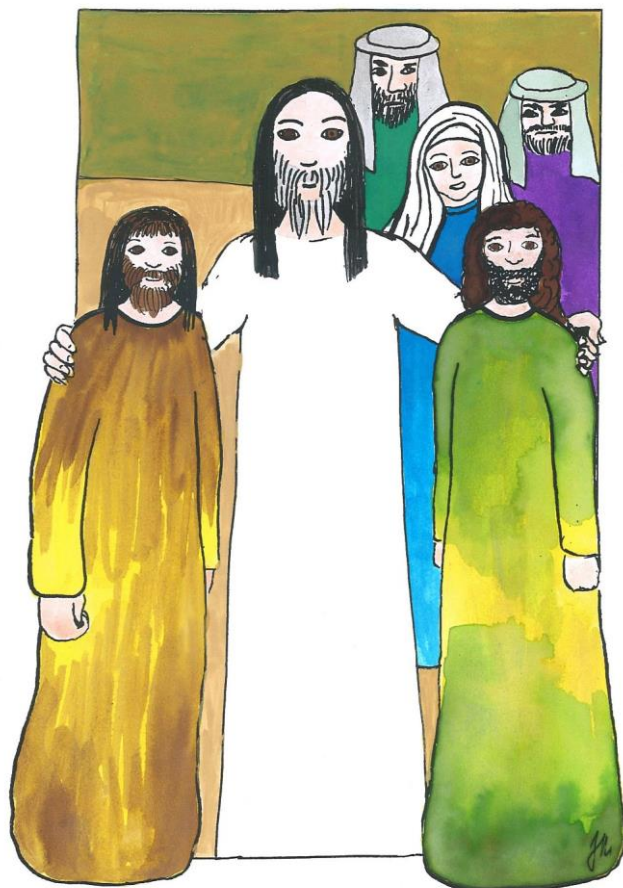
Vystříhni si a vybarvi si ovečku z přílohy, která symbolizuje vzkříšeného Ježíše, a ve škole ho měj pořád na viditelném místě – za průhledným obalem knížky, připevněný na tašce... Když se tě někdo zeptá, můžeš mu vysvětlit, co tento obrázek znamená.

Starší:

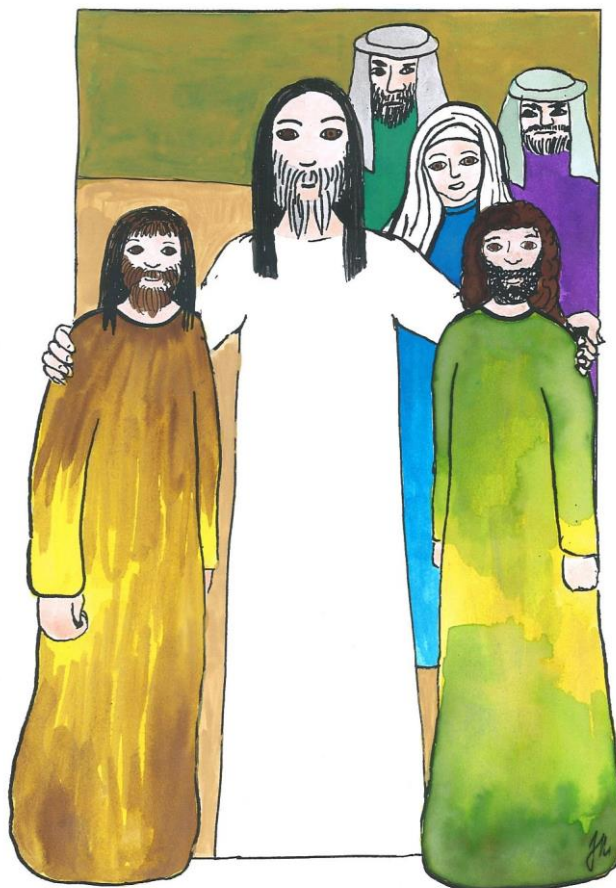
Zkuste během týdne někde veřejně naznačit, že věříte v Boha – ukažte někomu svoji Bibli, udělejte znamení kříže, pomodlete se... Ve skupině nebo doma se můžete posdílet, případně si poradit.

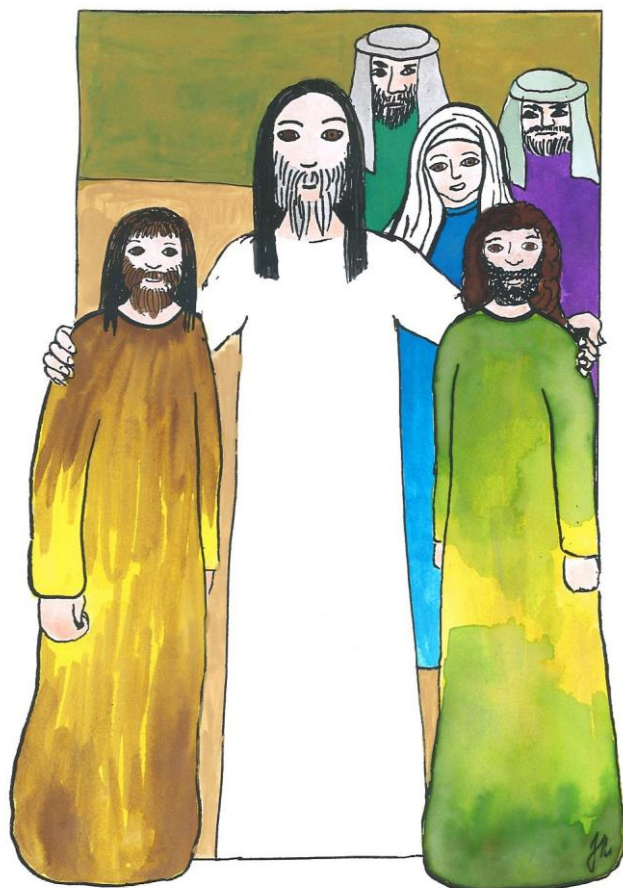
10. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 3,20-35

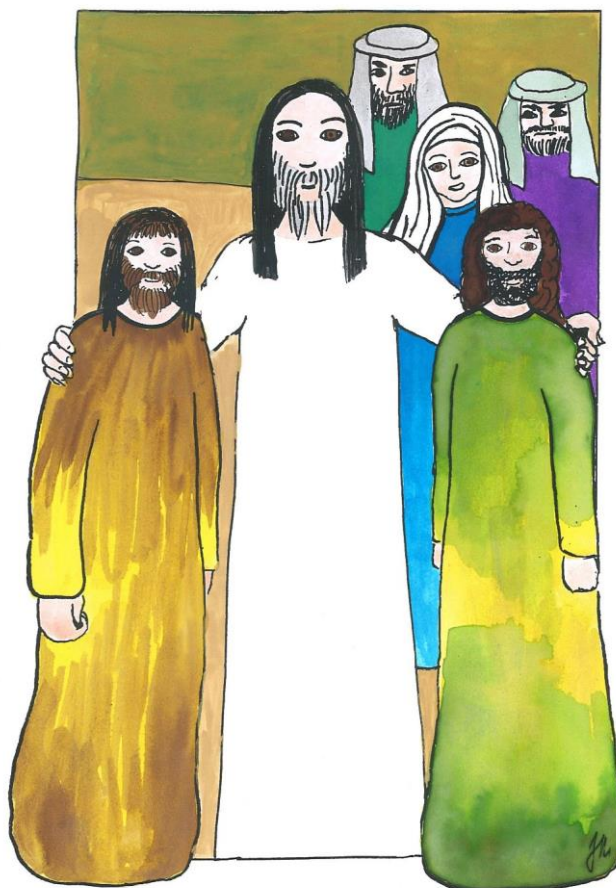
10. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 3,20-35

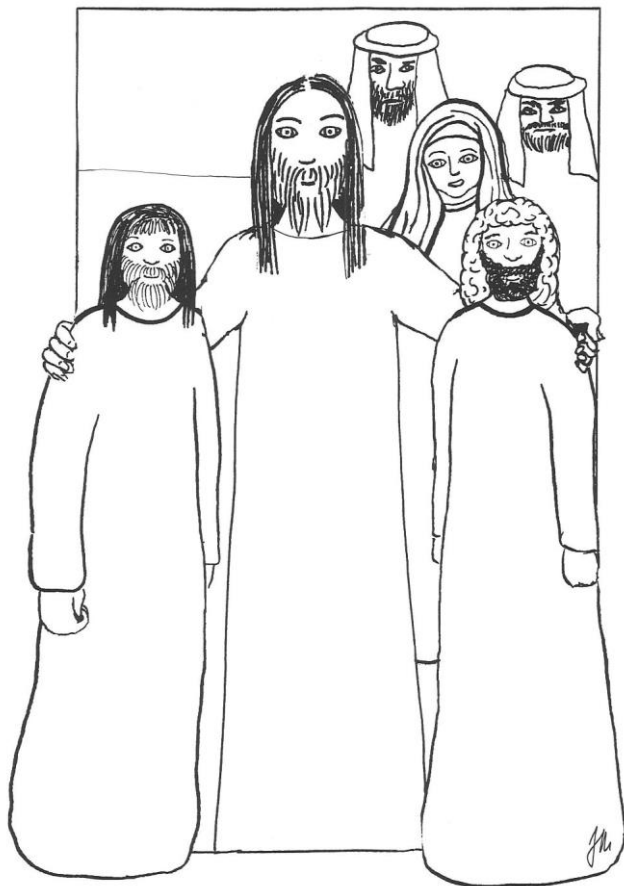
10. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 3,20-35

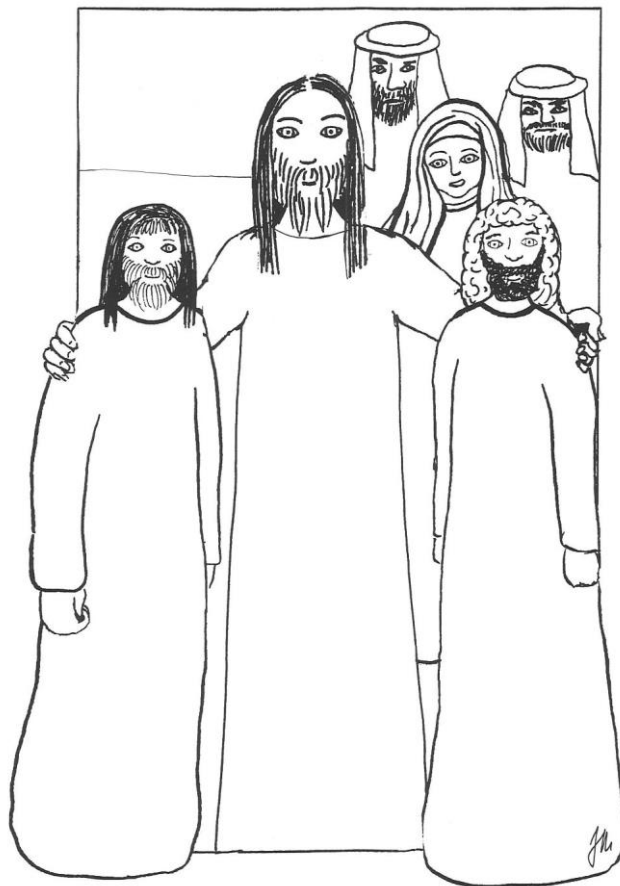
10. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 3,20-35

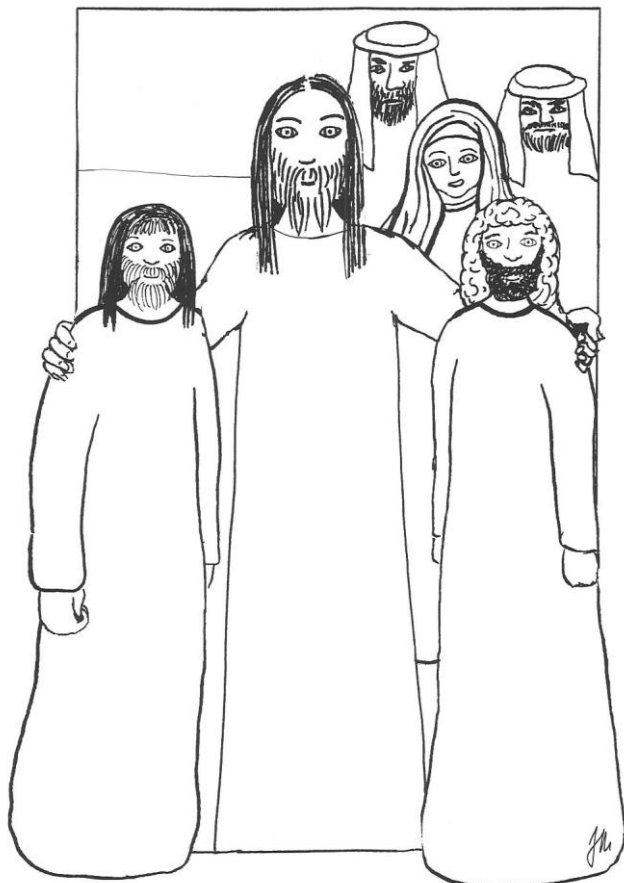
10. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 3,20-35

10. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 3,20-35

10. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 3,20-35

10. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 3,20-35

